

РЕШЕНИЕ

№ 22420

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4274**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на К. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , в лично качество и като законен представител на малолетните си деца, Р. А., гражданка на С., [дата на раждане] , М. А., гражданин на С., [дата на раждане] , А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , всичките със съд. адр. [населено място] 1164, [улица] срещу четири отказа за издаване на виза „Д“ от 01.04.2025 г. по заявления от 06.03.2025 г. , връчени на 02.04.2025 г. , издадени от втори секретар, нотифициран, М. Д. Г., завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й.. Отказите са издадени на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Жалбоподателите твърдят незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. По конкретно, твърди, че чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Налице било такова нарушение, доколкото техният съпруг и баща А. А. Б., гражданин на С., [дата на раждане] бил чужденец с

предоставен хуманитарен статут в Република България с Решение № 8896/27.08.2024 г. на зам. председателя на ДАБ-МС, а с Решение № 13186/17.12.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, му било разрешено да се събере с жалбоподателите на територията на Република България. Тези решения не били въобще обсъждани в процесните откази, където само формално била преписана разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ без да се излагат никакви факти. Молят отмяна на отказите.

Ответникът втори секретар, нотифициран, М. Д. Г., завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателите твърдят такова засягане на правата им по чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Недопускането им да се съберат с техния баща и съпруг на територията на Република България, въпреки положителните решения на председателя на ДАБ-МС било такова нарушение. Ето защо, и поради факта, че жалбите са подадени в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, то те следва да се разгледа по същество. При разглеждане на жалбите по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че са налице четири отказа за издаване на виза „Д“ от 01.04.2025 г. по заявления на жалбоподателите от 06.03.2025 г. , връчени им на 02.04.2025 г. , издадени от втори секретар, нотифициран, М. Д. Г., завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й.. Отказите са издадени на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Отказите са бланкетни, като само преписват правната норма без посочване на каквито и да било факти.

Съдът приема, че оспорените откази за издаване на дългосрочна виза вид "Д" са издадени от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от

УС на М. вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, както и Заповед № 1/26.01.2025 г. на посланика на Република България в посолството в гр. в [населено място], Хашемитско кралство Й., с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Указан е редът за тяхното обжалване. Отказите, обаче, не вземат предвид, че съпругът и баща на жалбоподателите А. А. Б., гражданин на С., [дата на раждане] е чужденец с предоставен хуманитарен статут в Република България с Решение № 8896/27.08.2024 г. на зам. председателя на ДАБ-МС, а с Решение № 13186/17.12.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, му е разрешено да се събере с жалбоподателите на територията на Република България. Тези решения въобще не са обсъждани в процесните откази, където само формално била преписана разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ без да се излагат никакви факти. Следователно оспореният административен акт не е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК, доколкото не са мотивирани.

Съгласно чл. 10, ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, а според ал. 2 от същата разпоредба в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Т. именно международно задължение, по аргумент от чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, е правото на всяко лице на неприкосновеност на личния и семейния му живот, прокламирано в чл. 8, § 1 КЗПЧОС, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г., обн. ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г. Според чл. 8, § 2 от Конвенцията намесата на държавните власти в упражняването на правото на зачитане на личния и семейния живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Ето защо, следва да се приеме, че с процесните откази, с които жалбоподателите не се допускат да се съберат на територията на Република България с техния баща и съпруг А. А. Б., гражданин на С., [дата на раждане], който е чужденец с предоставен хуманитарен статут в Република България с Решение № 8896/27.08.2024 г. на зам. председателя на ДАБ-МС, а с Решение № 13186/17.12.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, му е разрешено да се събере с жалбоподателите на територията на Република България, се засягат техни основни права по чл. 8, § 1 от Конвенцията, доколкото правото да се съберат с техния баща и съпруг е част от личния живот на човека. По делото не се установиха условията за намеса в това право по чл. 8, § 2 от Конвенцията, напротив – становищата на ДАНС за жалбоподателите са положителни. Очевидно е, че с процесните заявления издавана виза „Д“ жалбоподателите извършват процедурата по чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, като административният орган не е обсъдил всички релевантни документи – решения по предоставяне на международна закрила на бащата и съпруг на жалбоподателите и за разрешаване събирането на семейството на територията на Република България, становища на ДАНС. Това определя актовете като незаконосъобразни, като противоречащи на чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава,

след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възразенията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издадените откази на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ следва да се отменят, като незаконосъобразни.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявленията на жалбоподателите административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ, ЗУБ и указанията по това решение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на К. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , в лично качество и като законен представител на малолетните си деца, Р. А., гражданка на С., [дата на раждане] , М. А., гражданин на С., [дата на раждане] , А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , всичките със съд. адр. [населено място] 1164, [улица], четири отказа за изаване на виза „Д“ от 01.04.2025 г. по заявления от 06.03.2025 г. , връчени на жалбоподателите на 02.04.2025 г. , издадени от втори секретар, нотифициран, М. Д. Г., завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й..

ИЗПРАЩА делото като преписка на консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й. за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по четири заявления от 06.03.2025 г. , с които жалбоподателите са поискали издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.